

Umění bylo stvořeno k procitnutí, nikoliv k pouhému zalíbení

Česká zpěvačka Giudi žije částečně v Itálii. Její hudba je nadžánrová, živá hraní a klipy mají vždy punc výjimečnosti. Ve skladbách rezonují témata sociálního aktivismu, diverzity a spirituality.

TEXT: KATEŘINA NOVÁKOVÁ, FOTO: ARCHIV GIUDI

Jaké byly tvoje hudební začátky?

Když nebudu počítat moje zapálení pro recitaci, zpěv a rodinná představení takřka od narození, tak od první třídy jsem chodila na hudebku a učila se hrát na kytaru a flétnu. Nedávno mi maminka darovala kazetu, na kterou jsem si od malička nahrávala písničky z rádií a také svoje vlastní komentované hitparády a popěvky. Našla jsem na ní svou první autorskou písničku, jmenovala se Sen. Zpívala jsem v ní o tom, jak můžu ve snech létat a cítit se volná a že na zemi je pusto. Tehdy mi bylo osm let.

Během svého hudebního působení jsi prošla různými formacemi. Na které období vzpomínáš nejvíc?

S aktivním hraním jsem začala v kapele Isua. Vzpomínám na to období moc ráda. První kapela, první společná práce ve studiu, první zkoušky a koncerty. Vše v naprostém punku a fanatismu. Scházeli jsme se ve staré opuštěné nádraží budově, začali jsme objíždět všechny lokální kluby, až jsme se po čase dostali i na velké festivaly. Tehdy jsem nám

dělala zároveň i manažerku, hráli jsme skoro každý víkend. Byla to pro mě škola pokory, konzistence, trpělivosti a mezilidských vztahů.

Prošla jsi několika hudebními soutěžemi. V čem pro tebe měly smysl?

Absolutně nejsem soutěživý ani soupeřivý typ člověka. Ve sportu mi to dává smysl, ale v hudbě je mi ten samotný koncept „soutěže“ už ze své podstaty nesympatický. I přesto jsem se několikrát v životě ocitla před různými nabídkami a příležitostmi, které jsem vnímala jako výzvy nebo možná až osudové momenty. Šla jsem do nich a dnes jsem za ty zkušenosti vděčná. Můžu vyjmenovat například Zlínalent 2007, tehdy jsme tam „soutěžili“ s Tomášem Klusem. To byly naše úplné hudební začátky.

Dále mě v roce 2014 přihlásila moje tehdejší hlasová terapeutka Johana Teryngierová do X Factoru v TV Prima. Stalo se to všechno tak rychle a bez jakýchkoliv příprav, že si z toho teď vybavuji pouze moment, jak stojím

uprostřed obrovského pódia v živém finálovém kole přenosu. Kolem svítilo 16 kamer a mnou procházel obrovský adrenalin. V minulém roce jsem byla oslovena Radiem Wave do konceptu Czechingu, Českou televizí zase do světového formátu Eurovize.

Ačkoliv pro mě byly skoro všechny tyto hudební soutěže dost stresující, až toxická prostředí, rozhodla jsem se tyhle pocity překonat a vykročit z komfortní zóny. Jsem velmi zvědavý člověk a než si udělám na něco názor, tak si tím chci v první řadě sama projít, mít osobní zkušenost. Vše, co mi život přinesl, jsem vnímala jako výzvu. To mě ve finále na hudbě baví nejvíce, zkoušet nové věci, experimentovat.

Co pro tebe bylo zásadní pro věnování se hudbě?

Moje vlastní vnitřní uvědomění a přesvědčení, že hudba a její vizuální ztvárnění jsou to, co mě v životě ze všeho nejvíce naplňuje a dělá šťastnou. Zásadní pro mě bylo i uvědomění si, že hudba je nástroj, díky kterému mohu

zhmotňovat moje emoce a vize. Hledat nové inspirace a neustále se vyvíjet a poznávat sama sebe. Dnes, když se člověk rozhodne, že se chce věnovat hudbě, tak má neomezené možnosti a velmi dostupné podmínky, jak k tomu přistupovat. V celé své komplexitě je to velmi náročná disciplína, když jste na všechno sám. Bere mi to hodně energie, protože vedle hudby mám v Itálii ještě spoustu dalších aktivit. Muzika je pro mě ale na prvním místě a s každým koncertem, novým releasem nebo klipem se mi ta energie vrací a mám zpátky dobité baterky.

Jak bys popsala svůj aktuální umělecký status?

Řekla bych, že se snažím probouzet spiritualitu v populární hudbě. Chci dělat

umění. Umění dle mého přesvědčení bylo stvořeno k procitnutí, ne k pouhému zalíbení.

Snažíš se upozorňovat na diverzitu ve společnosti. Proč je to pro tebe důležité?

Diverzita a osobní přístup jsou podle mě jedním z pilířů lidské přirozenosti. Přijetí jinakosti je předpoklad ke svobodě, vzájemnému respektu a sounáležitosti. Všelijaké odchylky od standardu jsou mnohdy ve společnosti vnímané v negativní konotaci. Pro mě ale znamenají pestrost, kreativitu, kulturní bohatství, empatii a především nekonečnou inspiraci. Ve svých skladbách se často dotýkám témat sociálního aktivismu, queer feminismu, spirituality, duševního zdraví a rozvoje osobnosti. Podporuji

LGBTQ+ komunitu, nemá to jednoduché, cítím velké napojení a empatii. Já sama jsem se velkou část svého života cítila nepochopena, protože jsem se vymykala standardu. Dost mi to ubližovalo, než jsem pochopila, že moje jinakost je můj dar, který se na sobě ještě stále učím milovat.

Jak vnímáš v tomto ohledu Českou republiku?

V mé bublině naprosto v pořádku, mimo tu bublinu je ale realita taková, že ještě nejsme tam, kde bychom už dávno mohli být. Asi potřebujeme uzdravit a nasbírat zdravé sebevědomí, abychom měli větší a laskavější srdce. Uměli otevřít náruč i všemu novému, odlišnému a netradičnímu. Věřím, že je to otázka času.

Žiješ částečně také v Itálii. Jaké to pro tebe je jako pro umělkyni? Funguje tamní hudební scéna jinak?

Itálie je nádherná země se silnými kulturními tradicemi a kořeny a to se odráží i v hudební scéně. Jestli se říká co Čech, to muzikant, tak mám pocit, že co Ital, to hudební virtuos. Navíc snad každý druhý Ital nebo Italka mají díky svému temperamentu velmi specificky zabarvený plný hlas. Aniž by ho uměli nějak speciálně ovládat, prostě když se do toho oprou, tak všichni dobře zní! Současná hudební scéna jihu je ovlivněná reggae, ska, rapem a místním folklorem. Vedle nespočtu koncertů a festivalů se tu často konají jamy a spontánní „zpívánky“, což je boží, a občas se těchhle radovánek účastním i já.

Jak ke tvorbě hudby přistupuješ?

Hodně pocitově a náladově. Mám ráda spontánní a intuitivní tvorbu, proto mám také vybavené studio u mě doma, kde si nahrávám a skládám většinu věcí. Druhé, menší cestovní studio mám v Itálii. Kdykoliv cítím, že mě ovane múza, tak si s ní ráda zaflirtuji a je to hlavně zábava. Nebavilo mě bookovat si profi studio na konkrétní hodinu. Pak se zrovna stalo, že jsem to v tu chvíli úplně

Giudi live performance

necítila a akorát jsem odcházela frustrovaná s tím, že se musím vrátit a všechno předělat. Na druhou stranu, minulý rok jsem byla poprvé na songwriting campu a zkusila jsem tvořit pod časovým tlakem a s hudebníky, které jsem znala sotva pár minut. Původně jsem si myslela, že to není nic pro mě, a asi bych to takto nechtěla dělat dlouhodobě, ale musím říct, že to bylo moc fajn. Po čase jsem znovu tvořila v týmu a z výsledku jsem měla asi i větší radost, protože jsem tu bezprostřední euforii měla s kým sdílet.

Kdo je v tvém nejužším týmu? Kdo ti pomáhá s feedbackem na tvoje skladby, masteringem?

Mám okolo sebe dva zásadní lidi. Jedním z nich je Paul Elsasser z londýnského labelu Minimal Surface. Člověk, který má za sebou 40 let zkušeností na britské hudební scéně. Paul je takový můj mentor, je tu pro mě už pár let na

telefonu ve dne v noci. Je to první člověk, kterému volám, když složím nové demo a chci feedback. Tím druhým je můj dvorní producent Nicholas Coolidge, se kterým mě seznámila Blanka Maderová ve Faust Records. Jelikož se Nic vrátil zpět do Ameriky, tak už pár let pracujeme na dálku. V březnu 2022 za mnou přijel na měsíc do Prahy, abychom spolu osobně dokončili práce na mé debutové desce.

Tvoje album vyjde v příštím roce. Můžeš prozradit něco z procesu jeho zrodu?

Skladby vznikaly průběžně po dobu tří let. Jejich finální podobu jsem do nich otiskla v letošním roce a můžu prozra-

dlouhodobě taky se skvělou choreografkou Moninou Nevrlou a výjimečným art directorem JaCobrou.

Existuje podle tebe někdo z tuzemských alternativních umělců, kdo by měl šanci prorazit v zahraničí? Nejen hudbou, ale i profesionálním přístupem.

Určitě ano. Celkově skvělý vibe má Hellwana. Osobně se tolik neznáme, ale cítím, že i po lidské stránce by to ustála. Když počítám i s našimi bratry a sestrami, tak určitě Fallgrapp a Katarzie. Řekla bych, že v jejich žánru se to už celkem daří i kapelám Skywalker, John Wolfhooker a Deaf Heart. Všechny tři jsou za mě připravené v zahraničí

Giudi s Karlem Havlíčkem, který se postaral o klavírní verzi skladby Icarus.

dit, že do každé z nich jsem se snažila vdechnout kus duše. Každá je pro mě svou atmosférou i příběhem jedinečná.

Kdo je součástí tvého týmu pro vystoupení?

V první řadě je to moje kapela, bubenice Mirri Melcr a DJka Nill Garcon, která hraje live basové syntáky. Dále moji oblíbení zvukaři Martin Černý, Martyn Starý nebo Jan Sedláček. Spolupracuji

vystupovat. Myslím, že by za hranicemi mohly mít úspěch i holky z kapely Vesna, především s jejich starší tvorbou. Ta čeština a kus našeho folkloru by byly pro zahraniční posluchače rozhodně přidaná hodnota a „exotika“.

Co ti naopak v hudbě jiných interpretů chybí, kde je slabé místo některých dnešních umělců?

Těžko říct, jako konzument hudby

Giudi a producent Nicholas Coolidge při produkci alba

nehledám chyby, ale naopak hladovím po zážitku a opravdovosti. Pokud mě něco neoslovilo, tak je to jen můj subjektivní pocit a jednoduše se o to více nezajímám. Rozhodně nic neodsuzuji ani nehledám slabá místa. V tom je ta hudba kouzelná, neexistuje žádné měřítko. Je to velká alchymie. ☒

Mám ráda spontánní a intuitivní tvorbu, proto mám také vybavené studio u mě doma, kde si nahrávám a skládám většinu věcí. Druhé, menší cestovní studio mám v Itálii. Kdykoliv cítím, že mě ovane múza, tak si s ní ráda zaflirtuji a je to hlavně zábava.

Eurovize 2022, foto: Cobra